

[Aksel Larsen.]

Her er det, vi foreslår, at det kan man bruge kasseoverskuddet til; og på vilkår, at man vil bruge kasseoverskuddet til dette fornuftige formål, er vi villige til at medvirke til et sådant kasseoverskud. Vi regner med, at det kun er det første par år eller 3, det er nødvendigt med så mange penge. Derefter vil det naturligvis ikke være nødvendigt med så mange, men lad os blot for det første år og også for det næste sikre et sådant kasseoverskud, som kun kan sikres ved, at man udskriver mere i skatter, end staten har brug for til sit drifts-, anlægs- og kapitalbudget, og lad os overføre så mange penge, som det er nødvendigt, til boligfonden.

Dermed tror jeg også man opnår den forbrugsbegrænsende virkning, man vil have, for det er sådan, som også det materiale, vi har fået i 17 mands udvalget, viser, at boligbyggeriet i meget ringere grad stiller krav til valutaen end anden produktion og andet forbrug herhjemme. Desuden går der jo nogen tid med at organisere dette boligbyggeri, det tager lidt tid, inden boligfonden kan begynde at låne penge med den kontraktive virkning, man efterlyser vil være til stede, men det er en nyttig bivirkning, en meget nyttig bivirkning. Det væsentlige er, at man på den måde ikke alene får bygget det tilstrækkelige antal boliger, men man får huslejen bragt ned, så at disse boliger kan udlejes, og det har ingen interesse, om man fortsætter med at bygge 39.000 boliger om året eller når op på statsministerens 50.000 boliger, hvis de kommer til at stå tomme, fordi huslejen er for stor.

I øvrigt mangler der såvel på boligbyggeriets område som på alle mulige andre områder i dette land plan og perspektiv. Jeg har tilladt mig at stille et spørgsmål til regeringen og spørger: hvor stort er boligbehovet i dette land? Og jeg har tænkt mig, at jeg kunne få en oplysning udtrykt i tal: hvor mange mangler boliger, og hvor stort behov er der for sanering? Hvor mange boliger bør der følgelig bygges årlig i de kommende år? Jeg fik et notat, som storstilet sagde, at boligbehovet afhang af huslejens størrelse og af folks penge og lignende ting, og det vidste jeg aldeles udmærket i forvejen. Men det, jeg ønskede, var at få oplyst: hvor mange boliger er der brug for at bygge? Og det aner regeringen ikke.

Jeg har den opfattelse — jeg kan ikke nærmere begrunde den — at boligbehovet ikke er så stort, som man hidtil har antaget. Meget af det på papiret stående boligbehov består deri, at folk er skrevet op mange forskellige steder som boligsøgende; men naturligvis, når man så tænker på dem, der bor i dårlige lejligheder, når man tænker på dem, der bor i huse, som burde saneres, bliver der alligevel et ekstra boligbehov. Men man skal være varsom. Man skal passe på, at man ikke kommer til at forcere byggeriet af oven i købet dyre boliger så meget frem, at man kommer til at stå over for noget, der kan minde om et byggekarak, og arbejdsløshed i byggefagene. Lad os få bygget det nødvendige antal boliger, men lad os være klar over, at det har ikke stor interesse, hvis de skal være så dyre som dem, man er i gang med at bygge nu.

Vi er som sagt villige til at sikre et kasseoverskud, gerne på en milliard eller 1.200 mill. kr., hvis man vil gå ind på vor tanke om derigennem at finansiere huslejens nedsettelse i det nye byggeri. Men der er jo andre — der er i hvert fald nogle — som slet ikke vil være villige til at sikre et anstændigt kasseoverskud, og det er venstre og de konservative, der siger, at det skal vi ikke have; vi skal have forøget privat opsparing.

Hvad det spørgsmål angår, findes der jo to slags mennesker her i landet. Der findes dem, der må spare, og dem, der er i stand til at spare op, og det er de sidste, man vil begunstige. Derfor har vi hidtil haft en række opsparingsbegunstigende ordninger for folk, der får skattelettelse, hvis de vil være så flinke at spare op på den ene eller den anden måde, og man efterlyser stadig væk fra venstre og de konservative nye begunstigelser af opsparing, nye metoder, og regeringen synes desværre at være villig til at imødekomme disse ønsker.

Jeg foreslår folketinget at studere omhyggeligt det materiale, der er kommet som bilag til buketudvalgets betænkning. Der findes også et notat fra regeringen om, hvor meget de private opsparinger har hjulpet hidtil. Regeringen kan naturligvis ikke beregne det nøjagtigt, den må skønne, og den har skønnet, efter min og mange andres mening yderst optimistisk, når den siger, at ordningen med kapitalbindingskonti — den ordning, at man indtil et beløb af 1.500